

Nowe możliwości

Nowe początki

Wieńczysz rok dobrocią swą, a drogi twoje
ociekają tłustością – Ps. 65:12.

Nowy rok otwiera nowe możliwości. Dla tych, którzy poświęcili się Bogu, oznacza to przede wszystkim kolejne okazje do prowadzenia ofiarnego życia. Zamykając stary rok można mieć psychologiczne wrażenie, że kolejny rozdział naszego życia został zamknięty. Dobro jakie wyświadczyliśmy, zostało zamknięte. Popelnione błędy zanikają w przeszłości. To czas, gdy odnawiamy nasze postanowienie, aby być lepszymi.

Dla chrześcijanina, perspektywa ta jest obiecująca. Z uśmiechem na twarzy, lżejszym krokiem, mamy szansę zademonstrować chrześcijański charakter w każdym nowym doświadczeniu, które przyjdzie na nas w tym roku. Taki mamy cel. Czy możemy się nieco bardziej poprawić? Czy możemy okazać więcej ufności, więcej aktywności, więcej samozaparcia, więcej szacunku, więcej radości z wartości duchowych?

Być może zmagaliśmy się z niezdecydowaniem lub z jakimś grzechem, który nas „usidlał” (Hebr. 12:1) w minionym roku. Być może byliśmy pokonani przez utratę ukochanej osoby lub innych dóbr, takich jak praca, dom, samochód, czy marzenia. To wszystko należy już do przeszłości. Jak możemy w najlepszy sposób wykorzystać naszą obecną sytuację? Jest to przyjemne wyzwanie, które może przynieść nam radość. Gdy coś tracimy, ubywa nam ciężaru, który codziennie musimy nieść; stajemy się wolni, mniej obciążeni, mniej zaniepokojeni. Gdy mamy mniej obciążeń, możemy być bardziej radośni w duchu.

Również i świat zbliża się do podobnego wydarzenia. Wkrótce wydarzy się coś wspaniałego, czego do tej pory nie było na ziemi – rozpocznie się Królestwo sprawiedliwości, które panować będzie nad wszystkimi. Jego zaprowadzenie odbędzie się kosztem usunięcia wielu starych i często drogich dla ludzi obciążeń, co nastąpi w czasie ucisku zamykającego ten wiek. Z drugiej jednak strony, przyniesie on również uwolnienie.

Jednak w ostatecznym rozrachunku, Królestwo przyniesie pokój, dobrobyt, czystość, uprzejmość, bogactwo, wolność od znoju, wolności twórczej i artystycznej ekspresji, oraz każdą inną dobrą rzecz, jaką można sobie wyobrazić. Ale jeszcze zanim wszystko to stanie się rzeczywistością w miarę upływu czasu, wyobraźmy so-

bie chwilę, gdy każdy człowiek zda sobie sprawę z tego, że to Bóg interweniuje aby rozwiązać problem wszelkich problemów i zrealizować marzenie ludzkości.

Dwa nowe początki

Potop za czasów Noego położył kres upadkowi ludzkości i przyniósł nowy początek. Sumując lata podane w 1 Moj. 5 i porównując wynik z czasem trwania życia Noego (1 Moj. 8:13) można dojść do wniosku, że potop zakończył się 1656 lat po stworzeniu Adama. Potop trwał jeden rok, a zatem od Adama do zakończenia starego świata w chwili, gdy rozpoczął się potop, upłynęło 1655 lat.

Kolejny nowy początek przyszedł 3500 lat po Adamie. Rozumowanie to zakłada, że siódmy „dzień stworzenia”, kiedy to Bóg odpoczął (zaprzestał aktywności charakterystycznej dla sześciu poprzednich dni), trwa 7000 lat. Okres ten obejmuje 6000 lat grzechu i śmierci oraz tysiąc lat odrodzenia. Tak jak każdy z minionych dni stworzenia, bez względu na czas ich trwania, był podzielony na „wieczór” i „poranek”, tak będzie również w przypadku siódmego dnia. Jeżeli ten siódmy dzień będzie trwał 7000 lat, wówczas „poranek” miałby nadejść 3500 lat po Adamie. W czasie tego „poranka” wypełniają się wszystkie prorocтва o odkupieniu [pierwszym z nich było prorocтво Daniela o 70 tygodniach. Prorocтво to odnosiło się do 490 lat prowadzących do śmierci Jezusa. Oznacza to, że Wiek Ewangelii nastąpił pięć stuleci po „poranku”, albo innymi słowy, rozpoczęła się druga połowa 7000 lat] oraz o dwóch oddzielnych i różnych okresach odkupienia. Okresami tymi jest obecny Wiek Ewangelii oraz czas Królestwa Chrystusowego, jakie jest przygotowywane przez czas ucisku. Punktem kulminacyjnym tego ucisku będzie Armagedon.

Kwestia jaka zwraca naszą uwagę to fakt, że liczba lat między tymi dwoma wielkimi, „nowymi początkami” w Planie Bożym, to 1845. Inaczej mówiąc, 3500 minus 1655 to 1845. Jest to dla nas ważna wskazówka, ponieważ Badacze Pisma Świętego od wielu lat zwracają uwagę na to, że dwa inne wielkie początki – pierwsze i drugie przyjście Chrystusa – są rozdzielone dokładnie przez tę samą liczbę lat. Od roku 29 n.e. (chrzest Jezusa) do roku 1874 (koniec 1335 dni z prorocтва Daniela 12:12) upływa dokładnie 1845 lat (1874 – 29).

Te powtórzenia co do liczb mówią nam wiele o porządku, planie, zamyśle – innymi słowy, o projekcie. Można z tego również wnioskować, że rozumowanie co do wykładni zapisów Pisma Świętego odnoszących się do tych kwestii jest poprawne.

Nowy rok dla Izraela

Gdy Izrael przygotowywał się do opuszczenia Egiptu pod wodzą Mojżesza, Bóg powiedział Mojżeszowi, aby policzył miesiąc wyjścia z niewoli jako pierwszy miesiąc w roku. „Ten miesiąc będzie wam początkiem miesiący, będzie wam pierwszym miesiącem roku” (2 Moj. 12:2). Od tamtego czasu, Żydzi w ten sposób prowadzą swój kalendarz. Gdziekolwiek w Piśmie Świętym spotkamy się z numeracją miesiący, przekonamy się, że ich liczenie zaczyna się od wiosny. Miesiąc Abib, później zwany Nisan, jest w tym kalendarzu miesiącem pierwszym.

Izraelici opuścili Egipt 15 dnia tego miesiąca (4 Moj. 33:3). Wcześniej, Izrael miał wybrać baranka paschalnego (dzień 10), który był zabijany 14 dnia tego miesiąca (1 Moj. 12:3,6). Według zapisów biblijnych, nic szczególnego nie wydarzyło się pierwszego dnia tego miesiąca. Jednak w kolejnym roku, miało miejsce niezwykle wydarzenie.

Izrael obozował pod Górą Synaj, gdzie otrzymał dziesięć przykazań. Mojżesz dwukrotnie spędził 40 dni na górze, zaś rzemieślnicy izraelscy zbudowali Przybytek. Nadszedł czas, aby po raz pierwszy zmontować całą konstrukcję. Dniem, kiedy miało się to stać, był pierwszy dzień drugiego roku.

„I rzekł Pan do Mojżesza: W pierwszym dniu pierwszego miesiąca wzniesiesz przybytek, Namiot Zgromadzenia. (...) A przybytek został wzniesiony pierwszego dnia pierwszego miesiąca drugiego roku” (2 Moj. 40:1-2,17). Pod koniec dnia, całe przedsięwzięcie zostało przyjęte przez Boga w szczególny sposób: „Wtedy obłok zakrył Namiot Zgromadzenia, a chwała Pana napełniła przybytek” (2 Moj. 40:34).

Był to szczególny dzień. Nowy początek. Pierwszy dzień nowego roku, w którym wszystko to się działo, wydaje się trafnym wyborem na tego rodzaju przedsięwzięcie. Dla nas, wydarzenie to może przedstawiać początek nowego wieku w Planie Bożym, pierwszy wiek odkupienia, Wiek Ewangelii. Przybytek przedstawia Boży plan odkupienia, w miarę jak rozwija się on w czasie Wiek Ewangelii.

Przejście między 2 a 3 Księga Mojżeszową

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na związek między 2 a 3 Księgą Mojżeszową. W 40 rozdziale 2 Moj. mamy zawarty opis budowy Namiotu Zgromadzenia, a także przepisy dotyczące arcykapłana i kapłanów, czyli Aarona i jego synów. „Potem przyprowadzisz Aarona i jego synów do wejścia do Namiotu Zgromadzenia i obmyjesz ich wodą. I ubierzesz Aarona w święte szaty, i namaścisz go, i poświęcisz go, by mi pełnił służbę jako kapłan. Przyprowadzisz też jego synów i ubierzesz ich w tuniki, i namaścisz ich tak, jak namaściłeś ich ojca, i

będą mi pełnić służbę jako kapłani, a przez to namażenie będą mieli kapłaństwo na wieki po wszystkie ich pokolenia” (2 Moj. 40:12-15).

Wersety te opisują Boże polecenia dla Mojżesza odnośnie Aarona i jego synów. Jest to część większego fragmentu, od wersetu 1 do 15, który opisuje Boże instrukcje dla Mojżesza co do budowy Przybytku. Opis działań Mojżesza, w wykonaniu Bożych poleceń, znajduje się w wersetach 16 i kolejnych. Nie ma w nich jednak wzmianki o czynnościach wykonywanych przez Mojżesza względem Aarona i jego synów, tj. o ubieraniu ich w odświętne szaty, myciu i namażeniu ich [Zapis 2 Moj. 40:31-32 brzmi: „Mojżesz, Aaron i jego synowie obmywali w niej [tj. w umywalni, przyp. autora] swoje ręce i swoje nogi; ilekroć wchodzili do Namiotu Zgromadzenia i zbliżali się do ołtarza, obmywali się, jak Pan nakazał Mojżeszowi”. Ten opis obmywania odnosi się jednak do zwykłych obmywań dokonywanych przez kapłanów w toku wykonywanej przez nich służby. Nie dotyczy on tego szczególnego obmywania, jakie miało miejsce w dniu, kiedy rozpoczęto służbę w Przybytku].

Rytuał ten opisany jest natomiast w 8 rozdziale 3 Moj. Miał on miejsce w tym samym dniu, który opisany jest na końcu 2 Moj. 40. Innymi słowy, relacja z 3 Moj. 8:1 jest kontynuacją opisu 2 Moj. 40. Siedem rozdziałów pomiędzy tymi opisami dotyczy regulacji rządzących składaniem w Przybytku pięciu rodzajów ofiar, a to: ofiar całopalnych, ofiar z pokarmów, ofiar spokojnych, ofiar za grzech i ofiar za występki. Nie ma tam opisów żadnych wydarzeń. Być może, opis ten został umieszczony na początku 3 Moj. z uwagi na to, że ofiary te miały mieć podstawowe znaczenie dla ofiar, jakie miały być wymienione w pozostałej części 3 Moj.

Tych siedem rozdziałów zawiera ważne informacje na temat ofiar wymienionych w Zakonie. Przykładowo, 3 Moj. 16 opisuje ze szczegółami dzień pojednania. Zgodnie z powszechnie spotykanym poglądem, w czasie Dnia Pojednania miały miejsce trzy ofiary palone: ofiara z kadzidła w miejscu świętym, ofiara z tłuszczu i witalnych organów składana na ołtarzu miedzianym, zaś pozostałe fragmenty ciała palone były poza obozem. Z tych trzech ofiar, pierwsza i ostatnia są wyraźnie omówione w 16 rozdziale 3 Moj. Jednak druga ofiara nie została omówiona. O paleniu organów witalnych i tłuszczu na ołtarzu miedzianym wiemy z opisu ofiary za grzech, jaki znajduje się w 3 Moj. 4:8-10.

Rozdział 8 w 3 Moj. zamyka wtrącony opis pierwszych siedmiu rozdziałów i prowadzi czytelnika z powrotem do miejsca, gdzie zakończył się opis w 40 rozdziale 2 Moj. Dla nawiązania narracji, wersety 1 - 3 rozdziału 8 ponawiają instrukcję przekazaną Mojżeszowi przez Boga co do Aarona i jego synów. Następnie, wersety 4 - 13 opisują to, co Mojżesz faktycznie zrobił, aby wykonać Boże instrukcje. Mamy zatem wspomniane, że Mo-

jęsz umył Aarona i jego synów, przyodził Aarona w szaty kapłańskie, namaścił go świętym olejem, po czym przyodził synów Aarona w ich szaty kapłańskie. W końcu, pokropił olejem pomazania i krwią Aarona, jego szaty, jego synów i ich szaty. Być może, to pokropienie olejem pomazania jest tym pokropieniem, o jakim jest mowa w 2 Moj. 30:30 oraz 3 Moj. 40:15. Z drugiej jednak strony, te teksty mogą się odnosić do bardziej pełnego namaszczenia synów, czegoś na wzór czynności jakie były wykonywane względem Aarona, co nie zostało opisane w 3 Moj. 8.

Wynika z tego, że 2 Moj. 40 oraz 3 Moj. 8 są ze sobą połączone. Opisują one wydarzenia jakie miały miejsce tego samego dnia. W 2 Moj. 40 Bóg powiedział Mojżeszowi, co ma czynić względem Aarona i jego synów; zaś 3 Moj. 8 opisuje to, co Mojżesz uczynił aby wykonać otrzymane polecenie.

Połączenie to będzie dodatkowo uwypuklone, gdy zwrócimy uwagę na następujące fakty. W 2 Moj. 40:9-11 Bóg powiedział, że gdy wszystko będzie przygotowane, Mojżesz ma namaścić Przybytek i jego wyposażenie, ołtarz całopalenia i jego przybory, a także umywalnię wraz z podstawą. Fragment rozpoczynający się od wersetu 17, opisujący to, co Mojżesz rzeczywiście uczynił, nie wspomina namaszczenia wszystkich tych przedmiotów. Jednak opis ten jest zupełny w 3 Moj. 8:10,11; gdzie mamy wskazane, że Mojżesz namaścił przybytek i jego wyposażenie, ołtarz na dziedzińcu i jego przybory, a także umywalnię wraz z podstawą.

Gdy te czynności zostały wykonane, Aaron i jego synowie zostali wyświęceni; proces ten trwał siedem dni. „Od wejścia do Namiotu Zgromadzenia nie odejdziecie przez siedem dni aż do dnia, gdy wypełni się czas waszego wyświęcenia; gdyż siedem dni trwać będzie wasze wyświęcenie” (3 Moj. 8:33). Tych siedem dni zdaje się wskazywać na Wiek Ewangelii, który w drugim i trzecim rozdziale Objawienia św. Jana opisany jest jako siedem kolejnych okresów, przedstawionych w siedmiu kościołach Azji Mniejszej.

Wszystkie te wydarzenia miały swój początek pierwszego dnia, pierwszego miesiąca, na początku nowego roku. Był to właściwy czas by przedstawić początek nowego, ważnego okresu – Wieku Ewangelii – jaki miał nastąpić w Bożym Planie Wieków. W tym przypadku, był to drugi rok; zaś cyfra dwa w innych miejscach Pisma Świętego wskazuje na ducha świętego. Przykładowo, w Zach. 4:3 mamy opis dwóch drzew oliwnych, w Łuk. 22:38 mamy zapis dotyczący dwóch mieczy. Tym samym, rok drugi jest trafną wskazówką na wiek ducha, który został zapoczątkowany przez Jezusa i jego uczniów. Zapis 1 Piotra 3:20,21 wskazuje, że wybawienie ośmiu osób z potopu wskazuje na nasze zbawienie w Chrystusie w czasie Wieku Ewangelii. W tym przypadku, wejście do arki również przedstawia początek

Wieku Ewangelii. Liczba dwa jest numerem miesiąca, kiedy rozpoczął się potop (1 Moj. 7:11). Być może, numer miesiąca (dwa) ma w tym przypadku takie samo znaczenie jak numer roku (dwa) w 2 Moj. 40:17; a to wiek rozwoju klasy kościoła, pod wpływem ducha świętego.

Świątynia Salomona

Przybytek był budowlą tymczasową. Świątynia Salomona była znacznie trwalszą strukturą. Uważa się, że kontrast między nimi może przedstawiać dwa wieki odkupienia, Wiek Ewangelii i Tysiąclecia. Pierwszy wiek przeznaczony jest na powołanie i rozwój świętych Bożych. W Przybytku podłogą była powierzchnia ziemi, albo piasek, podczas gdy w świątyni podłoga była wykonana ze złota. Okoliczność ta, jak również porównanie rodzaju użytych materiałów, rozmiaru i trwałości tych dwóch struktur wskazuje, że Przybytek wskazuje na tymczasowe doświadczenie Kościoła w czasie Wieku Ewangelii, zaś świątynia reprezentuje stały, uwielbiony stan Kościoła w przyszłym wieku i później.

Świątynia Salomona została oddana do użytku na początku nowego roku. W owym czasie, sposób liczenia czasu u Żydów uległ zmianie z systemu wiosennego, na jesienny. Miesiące nadal liczone było od wiosny, gdzie Abib wciąż był pierwszym miesiącem, a Ziw drugim miesiącem. Jednak przyrost lat następował teraz jesienią, w pierwszym dniu siódmego miesiąca. Opis 1 Król. 6:1 wskazuje, że drugim miesiącem był Ziw. Z kolei 1 Król 6:38 zaznacza, że miesiącem ósmym był Bul. 1 Król 8:2 wspomina, że siódmym miesiącem był Etanim. W ten sposób znamy nazwy czterech miesięcy ze starożytnej historii Izraela: Abib, Ziw, Etanim, Bul. Odpowiadają one miesiącom o numerach 1,2,7 i 8. Nie wiemy, jak wówczas Izraelici nazywali pozostałe miesiące. Nazwy miesięcy obecnie używane w Izraelu pochodzą z czasów po niewoli babilońskiej i zostały zapożyczone ze słownictwa babilońskiego.

Wiemy, że Izraelici po wyjściu z niewoli egipskiej numerowali lata licząc od wiosny. Wniosek ten wynika z porównania 5 Moj. 1:3 z 4 Moj. 33:38. Teksty te mówią nam, że w roku 40, miesiąc piąty poprzedzał miesiąc jedenasty. Stwierdzenie to wydawać się może zbyt oczywiste, by niosło ze sobą jakiegokolwiek znaczenie, ale w rzeczywistości wynika z niego to, że numer roku nie ulegał zmianie w okresie między miesiącem piątym, a miesiącem jedenastym. Oznacza to, że numer roku nie zmieniał się, gdy nadchodził początek miesiąca siódmego.

W dzisiejszych czasach, numer roku ulega wtedy zmianie. Dziś liczba lat liczona przez Żydów zwiększa się pierwszego Tishri. Tishri jest nazwą używaną dziś dla miesiąca numer siedem. Kiedy numerowane lat uległo zmianie i zaczęło być prowadzone w odniesieniu

do jesieni? Bardzo dawno temu. Dowód taki można przeprowadzić porównując 2 Kron. 34:8 z 2 Kron. 35:19, oraz narracją między tymi zapisami.

Opis 2 Kron. 34:8 do 2 Kron. 35:19 omawia pewne prace remontowe w świątyni, wykonywane w 18 roku panowania króla Jozjasza. W czasie tych robót pracownicy znaleźli zapomnianą kopię Zakonu. Po odczytaniu go przed królem, władca rozpoczął reformy w Judzie, naznaczone obchodem Paschy 14 dnia pierwszego miesiąca. Ta Pascha jest datowana na 18 rok Jozjasza (2 Kron. 35:19), ten sam rok, w którym wcześniej rozpoczęto prace remontowe, które musiały być zapoczątkowane przed miesiącem Nisan. A zatem numer roku nie uległ zmianie pomimo nadejścia pierwszego miesiąca, czyli Nisan.

Fakt, że numer nie uległ zmianie wraz z nadejściem pierwszego miesiąca na wiosnę wskazuje, że zmiana numeracji lat następowała wówczas tak, jak ma to miejsce obecnie, czyli jesienią - w miesiącu siódmym. Co więcej, lata panowania królów judzkich również liczone były od jesieni.

Zmiana roku na wiosnę, kiedy był zbudowany Przybytek, a następnie jesienią, gdy wybudowana została świątynia, ma znaczenie. Przewidziane zakonem święta wiosenne odnoszą się do Kościoła i Wieku Ewangelii. Święta jesienne odnoszą się do świata i Wieku Tysiąclecia.

Przybytek został wykonany na początku roku liczonego od wiosny. Świątynia była rozpoczęta na wiosnę, ale została wykończona jesienią. Świątynia była budowana w czasie okresów trwających siedem lat, reprezentujących siedem okresów Wieku Ewangelii, podczas których Kościół jest kształtowany jako „żywe kamienie” do duchowej świątyni. Jesień - kiedy świątynia została ukończona - to pora roku, która reprezentuje drugi wiek odkupienia. Jest to właściwe porównanie, ponieważ kiedy klasa Kościoła zostanie skompletowana, wówczas rozpocznie się drugi wiek odkupienia.

Jaki dzień?

Jeśli świątynia została poświęcona w pierwszym dniu siódmego miesiąca, wówczas mogłoby to wskazywać na początek nowego wieku w Bożym Planie, Wieku Tysiąclecia. Jednak, choć świątynia została poświęcona w siódmym miesiącu, to jednak nie działo się to pierwszego dnia. Jaki był to dzień, i czy ma to jakieś znaczenie?

Numer dnia nie został wskazany w sposób bezpośredni. Informację tę musimy wyłuskać z biblijnego zapisu. Opis 1 Król. 8:65 wskazuje, że z okazji poświęcenia świątyni Salomon zorganizował święto w Izraelu, które trwało „dwakroć po siedem dni, razem tedy czternaście dni”. Zapis ten powtórzony został w 2 Kron. 7:8-10, z

większą ilością szczegółów.

„W tym to czasie obchodził Salomon, a wraz z nim cały Izrael, ogromne zgromadzenie ludu, poczynawszy od miejsca, gdzie się idzie do Chamat, aż po Rzekę Egipską, uroczyste święto przez siedem dni, ósmego dnia zaś odbyli uroczyste zebranie, gdyż poświęcenie ołtarza obchodzili przez siedem dni i święto przez siedem dni. W dwudziestym trzecim dniu siódmego miesiąca rozpuścił lud do jego namiotów, radosny i dobrej myśli z powodu dobroci, jaką Pan okazał Dawidowi i Salomonowi oraz Izraelowi, swojemu ludowi”.

Zwróćmy uwagę na dwa święta - poświęcenie ołtarza, które trwało siedem dni, a następnie „święto przez siedem dni”. To drugie święto ewidentnie odnosi się do Święta Szałasów, które miało miejsce w miesiącu siódmym, od dnia 15 do 21, po którym w 8 dniu następowało święte zgromadzenie; był to dzień 22. Następnie, w 23 dniu, Salomon rozpuścił lud do domów, udzieliwszy im swego błogosławieństwa. A zatem, poświęcenie ołtarza przez siedem dni poprzedzało Święto Szałasów - czyli dni od 8 do 14. Innymi słowy, cały proces poświęcenia rozpoczął się ósmego dnia. Jakie to ma znaczenie?

Pamiętajmy, że w czasie wznoszenia konstrukcji Przybytku, kapłani byli wyświęceni przez siedem dni, od dnia pierwszego do dnia siódmego, pierwszego miesiąca, co przedstawia siedem okresów Wieku Ewangelii. Tym samym, kapłani byli gotowi do sprawowania swej funkcji w ósmym dniu. Dlatego właśnie zapis 3 Moj. 9:1 mówi, że „ósmego dnia wezwał Mojżesz Aarona i jego synów”; kapłaństwo było gotowe do działania. Ten „ósmi” dzień przedstawia Królestwo Chrystusowe, które następuje po siedmiu okresach Wieku Ewangelii.

Być może, taki właśnie jest sens poświęcenia świątyni Salomona w dniu „ósmym”. W tym obrazie siedem poprzednich dni należało do Wieku Ewangelii, który poprzedza Królestwo Tysiącletnie.

Koniec potopu

Biblijne obrazy odnoszące się do siebie nawzajem różnią się pod względem szczegółów w sposobie, w jaki są przedstawione. Przykładowo, siedmioramienny świecznik stojący w Miejscu Świętym wykonany był z jednej bryły, co przedstawia siedem etapów rozwoju jednej klasy Kościoła. Jednakże w Obj. 1:20, siedem zborów przedstawionych zostało w siedmiu osobnych świecznikach, w celu podkreślenia pewnych różnic między nimi. Nie można jednak stracić z pola widzenia związku między nimi, mimo różnic w sposobie przekazu tej symboliki.

Ta sama zasada dotyczy przedstawiania czasu używanego do zobrazowania Królestwa. Nowy początek który nastąpił z chwilą gdy potop zmiotł stary świat,

wskazuje na początek Wieku Ewangelii (1 Piotra 3:20,21). Wyschnięcie wód potopu przedstawia koniec Wieku Ewangelii, koniec przekleństwa, początek Królestwa. Opis 1 Moj. 8:13 wskazuje na datę tego wydarzenia. „W sześćsetnym pierwszym roku, w miesiącu pierwszym, pierwszego dnia tego miesiąca, wyschły wody na ziemi. Zdjął tedy Noe dach arki i zobaczył, że powierzchnia ziemi obeschła”.

Ten „pierwszy miesiąc” mógł mieć miejsce jesienią tamtego roku, jeżeli liczenie miesięcy od wiosny było pewnego rodzaju innowacją wprowadzoną w czasach wyjścia z niewoli egipskiej. W takim przypadku, ta pora roku mogłaby być trafnym obrazem na początek Królestwa Tysiącletniego dla świata. Pierwszy dzień nowego roku przedstawia początek nowego wieku. Jednak dodatkowe okoliczności związane z tym wydarzeniem pogłębiają wymowę tego obrazu. Ten nowy

początek był również pierwszym dniem nowego wieku – początkiem siódmego stulecia.

W czasie Królestwa Tysiącletniego, przekleństwo, które pustoszyło ziemię przez sześć tysięcy lat, dobiegnie końca. Wody zniszczenia opadną. Powstanie nowy świat. Trudności i doświadczenia jakie będą towarzyszyć tym ostatnim wydarzeniom zmiękczą serca wszystkich ludzi. Wówczas do wszystkich dotrą niesamowite wieści z Bliskiego Wschodu, które sprawią, że nadzieja na lepsze jutro ożyje u wszystkich. „I będą mówić w owym dniu: Oto nasz Bóg, któremu zaufaliśmy, że nas wybawi; to Pan, któremu zaufaliśmy. Weselmy i radujmy się z jego zbawienia!” (Izaj. 25:9). To będzie nowy początek, na który wszyscy ludzie czekają od tak dawna.

Rice David (USA)